

Publicerad 2010-08-07 10:20 av Amorina

När dimman lättar

Idag är det tjock dimma utanför mitt fönster och jag kan inte längre se träden som finns längre bort än där trädgården slutar och jag börjar tänka på de där dimmiga åren i mitt liv en stund.

De där dimmiga åren... när jag kände det som att jag levde vid sidan om livet, vid sidan om allt annat och alla andra. De där dimmiga åren... när allt handlade om att överleva en timme i taget.

Inte gick det att se långt bort då, under de där dimmiga åren. Närsynt har jag varit länge, men aldrig så närsynt som de där dimmiga åren. Långsamt, så långsamt att jag inte märkte det själv, så såg jag ändå lite längre bort för varje månad som passerade.

Och en dag märkte jag att dimman hade lättat! Jag kunde se allt längre bort. Jag började skymta ett ljus, där i dimman. Det bländade mig. Det gör det fortfarande ibland, det där ljuset. Det är så starkt, när man hittat ljuset efter flera år i dimma, att det gör nästan ont att se ljuset igen. Längre bar jag solhatt och solglasögon för att jag blev så bländad av mitt nyfunna ljus.

En sommar hade jag blivit så van vid ljuset igen att jag tog av mig solhatten och solglasögonen. Jag vågade möta ljuset. Jag kände att jag ville möta världen. Jag ville inte ha något skydd mellan mig och världen längre. Jag ville se, jag ville känna, jag ville uppleva allt som fanns där; ljuset, ljuden, vinden, världen. Människorna.

Jag har aldrig tagit på mig solhatten och solglasögonen igen, inte mer än tillfälliga stunder.

Jag vill leva mitt i det bländande ljuset, mitt i livet, mitt bland människorna.

Idag är det tjock dimma utanför mitt fönster. Jag kan inte se träden bortanför min trädgård. Men jag vet, helt säkert, att ljuset är där ändå. När som helst kan solen visa sig och jag får vara med. Den här dagen också.

Mitt i livet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amorina med Poeter.se id #32241 innehar upphovsrätten